Politika

Plastik endüstrisi müzakereleri tıkadı, Plastik Anlaşması 2025'e kaldı

İnsan sağlığı ve çevre üzerinde büyük risk oluşturan plastik krizi şiddetlenirken plastik endüstrisi, önümüzdeki 20 yılda plastik üretimini üç kat artırmayı planlıyor. Ancak bu hedefi tehlikeye sokan bir gelişme var: Müzakereleri devam eden Plastik Anlaşması. 2024'te Güney Kore'de gerçekleşen müzakereler, plastik üreten devlet ve şirketlerin etkili bir anlaşmayı önlemeye yönelik çabaları nedeniyle tıkandı. Anlaşmanın imzalanması, yeni seneye kaldı. Ancak kuvvetli adımlar talep eden ülkelerin de mücadelesi sürüyor. Zayıf bir anlaşmanın kabul edilmemiş olması, daha güçlü bir metin üzerinde uzlaşmanın mümkün olabileceğine işaret ediyor.

Sedat Gündoğdu

2 Ocak 2025

2024'ü geride bıraktığımız bugünlerde **plastik krizi**, hiç olmadığı kadar büyüdü ve ekosistemin kendi dengesini koruma kapasitesini aşma noktasına ulaştı. Yıllık plastik üretimi **450 milyon ton**u geçmişken, bugüne kadar üretilen **12 milyar ton** plastiğin yaklaşık **yalnızca yüzde dokuzu**, layığıyla **geri dönüştürülebildi**. Kalanı, kısa bir kullanımın ardından atık haline gelerek ya gelişigüzel çevreye karıştı ya da yanlış atık yönetimi uygulamaları sonucunda farklı formlara dönüştü. Hem çevre hem de insan sağlığı için büyük risk oluşturan bu krizin temel nedeni ise **aşırı plastik üretimi**.

Bu durumun sürdürülebilir olmadığının farkındalığıyla **Birleşmiş Milletler üye devletleri**, Şubat 2022'de Kenya'nın Nairobi kentinde bir araya geldiler. Plastik kirliliğinin ana nedeni olan **plastik üretimini de kapsayacak**, **yasal yaptırımları olan bir anlaşmanın** hazırlanması için fikir birliğine vardıkları bir sözleşme yayınladılar. Kısacası, plastik kirliliği uluslararası bir anlaşma ile engellenmezse durumun çığrından çıkacağı ve **iklim felaketinin üzerine kimyasal bir başka felaketin ekleneceği** anlaşılıyordu.

Ne var ki **plastik anlaşması müzakereleri**, – daha önce de plastik kirliliğiyle ilgili bilimsel araştırmaların önünü tehditlerle kestiği bilinen – **plastik endüstrisi tarafından baltalanıyor**. Nitekim birincil faili oldukları bu sorunun ortadan kaldırılması, endüstrinin astronomik kâr marjında önemli bir düşüşe sebep olacak.

Kasım 2024'te Güney Kore'nin **Busan** kentinde gerçekleşen ve 2025 başında imzalanacak bir anlaşma ile sonuçlanması beklenen bu müzakereler, **Suudi Arabistan'ın başını çektiği** bir grup ülkenin ayak diretmesi nedeniyle sonuçsuz kaldı. Anlaşma metninin son haline getirilmesi, 2025'teki bir sonraki toplantıya **ertelendi**.

Ancak "fiyasko" olarak da tanımlanabilecek bu durum, **geleceğe dair bir umut** da içeriyor: Gerek başını Norveç'in ve Ruanda'nın çektiği "Yüksek Hırslı Koalisyon", gerekse Meksika, Panama ve Pasifik Ada Ülkeleri gibi kuvvetli adımlar talep eden ülkeler, plastik endüstrisinin istediği gibi at koşturmasını engelliyor. Öyle olmasaydı, Busan'da **zayıf bir anlaşma** metni kabul edilirdi. Dolayısıyla toplantıların sonuçlandırılamaması ve uzaması, aslında **daha iyi bir anlaşma metninin yazılması ihtimalinin** hala mevcut olduğunu da gösteriyor.

> *Plastik anlaşması müzakereleri, – daha önce de plastik kirliliğiyle ilgili bilimsel araştırmaların önünü tehditlerle kestiği bilinen – plastik endüstrisi tarafından baltalanıyor. Nitekim birincil faili oldukları bu sorunun ortadan kaldırılması, endüstrinin astronomik kâr marjında önemli bir düşüşe sebep olacak.*

Plastik endüstrisi senelerdir hedef şaşırtıyor

Bu noktada bir hatırlatma yapmakta fayda var: Plastik üretimini kısıtlayacak küresel bir anlaşmanın müzakere edildiği bugünlere varmak pek da kolay olmadı. Plastik kirliliği ile ilgili ilk çalışmaların yapıldığı 1970'lerde de, çalışmaların sayısının on binleri bulduğu 2010 sonrası dönemde de ana söylem; plastik krizinin **atık yönetimi gibi** "havza altı" olarak nitelendirilen (yani sorunu önlemeye değil, oluşmasına müsaade ettikten sonra yönetmeye yönelik) yöntemlerle çözülebileceğiydi.

> Yıllık plastik üretimi 450 milyon tonu geçmişken, bugüne kadar üretilen 12 milyar ton plastiğin yaklaşık yalnızca yüzde dokuzu layığıyla geri dönüştürülebildi.

Hatta plastiğin insan sağlığı üzerine olan etkilerinin araştırılarak **mikroplastiklerin insan vücudundaki varlığının** ilk defa ortaya konulduğu 2020'lere kadar, kıymeti kendinden menkul deniz bilimcileri, plastik kirliliği ve etkilerine dair araştırma projelerine verilen desteklerden şikâyet ediyor ve plastik kirliliğinin **o kadar da önemli bir sorun olmadığını** ifade edebiliyorlardı.

Mikroplastik kirliliğine dair ilk çalışmalar 1970'lerde yapıldı

1971 yılında, deniz biyoloğu Edward Carpenter ve şu anda Monterey Körfezi Akvaryum Araştırma Enstitüsü'nde araştırmacı olan Kenneth

Smith, Sargasso Denizi'nde Woods Hole Oşinografi Enstitüsü'ne ait olan R/V Atlantis II gemisi ile pelajik Sargassum (kahverengi bir makro alg cinsi) topluluklarını incelemeye karar verdiler.

Sargassum'ları toplamak için deniz yüzeyine bir nöston ağı (deniz yüzeyindeki canlıları örneklemeye yarayan ve basitçe bir tül torbası olan yüzer ağ) bırakan Carpenter ve Smith, birkaç ağ çekiminden sonra, her çekimde topladıkları içerikler arasında plastik parçacıklar da bulunduğunu fark ettiler.

Bu durum onlar için de bilim dünyası için de şaşırtıcıydı çünkü Kuzey Atlantik Okyanusu'nda, karadan olabildiğince uzak bir noktada plastik parçacıklara rastlamak, üstelik de 1970li yıllarda, epey olağan dışıydı.

Topladıkları plastik parçacıklar, bugün toplam plastik üretiminin yaklaşık yüzde 30'una denk gelen polietilen türüydü ve ortalama çapları da 0,25 ile 0,5 cm arasındaydı.

Carpenter ve Smith yaptıkları çalışmayla, Sargasso Denizi yüzeyindeki ortalama plastik çöp konsantrasyonun km2 başına 3,500 parça (290 g) olduğunu tahmin etmişlerdi.

Oldukça şaşırtıcı olan bu sonuçları duyurdukları makalelerini Science dergisinde yayınlamışlardı. Yazdıkları makalenin özetinde, "Artan plastik üretimi, mevcut atık bertaraf uygulamalarıyla birleştiğinde, şüphesiz bu parçacıkların konsantrasyonunda artışlara yol açacaktır," diyorlardı.

Plastik Anlaşması müzakereleri, işte bu durumun sürdürülebilir olmadığının farkındalığıyla başlatıldı. Nitekim karşı karşıya olduğumuz bu büyük soruna rağmen plastik endüstrisi, önümüzdeki **20 yılda üretimini üç kat artırarak** yılda 1,5 milyar tona çıkarmayı hedefliyor. Bu ihtimal, bugün bile yönetilemeyen kirlilik sorununun daha da büyüyeceğine işaret ediyor.

Mobbing ve tehditlerle karşı karşıya kaldılar

Bu ilginç çalışma sonrası Carpenter ve Smith, bizzat kendi bölümlerindeki araştırmacılar tarafından uyarıldı; onlardan biyolojiye bağlı kalmaları istendi ve bu makalenin asla yayınlanmaması gerektiği söylendi.

Ayrıca, makale yayınlandıktan sonra Michigan'daki Plastik Endüstrisi Topluluğu'ndan (şimdiki adıyla Plastik Endüstrisi Birliği) bir temsilci Edward Carpenter'i ziyaret ederek makaleden memnun olmadıklarını iletti. Denebilir ki Carpenter, bölüm içinde mobbinge maruz kalmasının yanında açıkça tehdit edilmişti.

Plastik kirliliğine dair yaptığı birkaç çalışma sonrasında yine mobbinge ve plastik endüstrisinin tehditlerine maruz kalan Carpenter, nihayetinde bu konuda çalışmayı bıraktı. Carpenter'ın bu kararı, plastik kirliliğine dair araştırmaların da 2000'li yılların başına kadar nadasa yatmasına neden oldu.

Endüstri, nasıl 1950'lerde başlattığı "Amerika'yı güzel tut" hareketiyle plastik tüketiminin sürdürülebilirliğini sağladıysa, Edward Carpenter'a da "Biyolojiye sadık kal" diyerek kirlilik araştırmalarının ivmelenmesinin önünü kesti.

Aynı Endüstri bugün yine benzer bir amaç için – ama daha farklı taktiklerle – küresel bir felakete dönüşen plastik kirliliğini önlemek üzere gerçekleştirilen plastik anlaşması müzakerelerini baltalamaya çalışıyor.

Müzakereleri tıkama çabaları ilk günden başladı

Kasım ayının sonunda Busan'da gerçekleşen müzakerelere, **plastik endüstrisinin sabotaj girişimleri** damga vurdu.

"Plastik endüstrisi" dendiğinde **akla yalnızca şirketler gelmemeli**; bazı durumlarda şirketlerin devletleri temsil ettiğini unutmamak gerekiyor. Bu çerçevede ilk akla gelenler; **Çin, İran, Rusya, Suudi Arabistan gibi devletler** ve sahip oldukları şirketler.

Bu **''benzer düşünen'' ülkeler** grubu, Anlaşma'nın **etkisiz olması** ve **ana omurgasını gönüllü faaliyetlerin oluşturması** için yoğun çaba harcıyor. Bunların yanı sıra ABD de, daha önce plastik üretiminin azaltılmasını destekleyen tutumunu, iktidar değişiminden kısa süre sonra değiştirdi.

"Benzer düşünen" ülkelerin müzakereleri tıkamaya yönelik ilk önerisi, toplantının ilk gününde gerçekleşti. Hindistan, Rusya, Suudi Arabistan ve İran gibi ülkeler, **oybirliği yoluyla karar alma** sistemini önerdiler. Pek tabii bu sistem, en ufak bir itirazın dahi görüşmeleri tıkamasına yol açabilirdi. Her ne kadar kabul edilmemiş olsa da, bu önerinin yapılmış olması dahi, toplantının neden başarıyla sonuçlanamadığına dair çok şey anlatıyor.

> *"Plastik endüstrisi" dendiğinde akla yalnızca şirketler gelmemeli; bazı durumlarda şirketlerin devletleri temsil ettiğini unutmamak gerekiyor. Bu çerçevede ilk akla gelenler; Çin, İran, Rusya, Suudi Arabistan gibi devletler ve sahip oldukları şirketler. Bu "benzer düşünen" ülkeler grubu, Anlaşma'nın etkisiz olması ve ana omurgasını gönüllü faaliyetlerin oluşturması için yoğun çaba harcıyor.*

Temel amaç: Plastikle ilgili anlaşmaya varılmasını önlemek

Petrol üreticisi ülkelerin anlamsız gibi görünen fakat aslında son derece manidar olan bu yaklaşımları, konferans boyunca devam etti. Örneğin İran; tedarik, sağlık ve endişe verici kimyasallar konularının anlaşma ile ilgisinin olmadığını ve anlaşmanın yetkisinin ötesine geçtiğini iddia eden bir çıkış yaptı. Bu çıkış, benzer düşünen ülkelerin temel amacını da ele veriyordu: **Plastikle ilgili bir anlaşmaya varılmasını önlemek**.

> Plastik kirliliği ile ilgili ilk çalışmaların yapıldığı 1970'lerde de, çalışmaların sayısının on binleri bulduğu 2010 sonrası dönemde de ana söylem; plastik krizinin atık yönetimi gibi "havza altı" olarak nitelendirilen (yani sorunu önlemeye değil, oluşmasına müsaade ettikten sonra yönetmeye yönelik) yöntemlerle çözülebileceğiydi.

Bir diğer örnek, tartışma gruplarından birinde (Grup 2) gerçekleşti: Benzer düşünen ülkelerden ve müttefiklerinden meydana gelen bir grup, **plastik üretiminin sebep olduğu emisyonların** anlaşma kapsamına alınmasına karşı çıktılar. Bununla da kalmayarak, **mikroplastiklerin insan sağlığı üzerindeki etkisini reddeden** bir açıklama yaptılar. Kısacası kâr hırsı söz konusu olduğunda **gerçekleri eğip bükmek**, petrol üreticileri için başvurulamayacak bir yöntem değil.

En kilit tartışmalar üçüncü grupta yapıldı

Konferans'ta müzakereler, dört tartışma grubunda devam etti:

– Grup 1'de kimyasallar, tedarik ve ürünler;
– Grup 2'de adil geçiş ve çevresel olarak sürdürülebilir atık yönetimi;
– Grup 3'te finansal düzenlemeler;
– Grup 4'te ise insan hakları, yerli halklar, biyoçeşitlilik ve ekosistemlerin korunması konuları tartışıldı.

Bu anlaşmanın anlamlı olmasını sağlayacak tartışmaların yapıldığı grup, plastik üreticilerine yönelik ücret mekanizmalarını da içeren finansal düzenlemelerin tartışıldığı Grup 3'tü.

Anlaşma metninin son haline getirilmesi, 2025'teki bir sonraki toplantıya ertelendi. Bu

> Anlaşma metninin son haline getirilmesi, 2025 teki bir sonraki toplantıya ertelendi. Bu durumu bir "fiyasko" olarak tanımlamak mümkünse de, kötü bir anlaşmanın imzalanmasındansa müzakerelere devam etmek daha iyi bir seçenek olabilir.

Birçok ülke azaltım talep ediyor

Neyse ki konferansta meydan, yalnızca "benzer düşünen" ülkeler grubuna bırakılmadı. Özellikle müzakerelerin ikinci günüyle birlikte, **plastik üretimini azaltmaya** ve plastiğin **tüm yaşam döngüsünü dikkate alacak bir yaklaşıma** yönelik **güçlü hukuki yükümlülükler** talep eden ülkelerin sesi daha fazla duyulmaya başlandı.

Panama, Kolombiya, İsviçre ve Avrupa Birliği, plastik kirliliği krizinin aciliyetini vurgulayarak daha hızlı ve etkili müzakereler için çağrıda bulundular. Bunun önemli bir nedeni, anlaşma müzakerelerinin sonuçlandırılamayacağının hissedilmeye başlanmış olmasıydı. Ancak buna karşı yalnızca, müzakereleri engelleyen ülkelerin iyi niyet göstermesi gerektiği gibi **zayıf bir söylem** geliştirilebildi.

Toplantının sonuna doğru Panama, **plastik yaşam döngüsünü ele alan** sistematik bir strateji benimsenmesini önerdi. Ruanda ise, başka Afrika ülkelerinin de desteğiyle, plastiğin **hem üretimini hem de tüketimini azaltmayı hedefleyen** küresel bir plan sundu. Bu gelişmeler, havanda su dövüldüğü izlenimi veren müzakerelerin hareketlenmesini sağlasa da, müzakerelerin sonuçsuz kalmasına engel olamadı.

Konferans, kapsayıcı veya şeffaf yürütülemedi

Ne yazık ki müzakerelerin yürütülme yöntemi ve katılım konusundaki kısıtlamalar da, demokratik ve şeffaf bir müzakere yürütülmesini önleyici karakterdeydi.

Güney Kore hükümetinin yer seçimi ve müzakere sekreteryasının sivil toplumdan gelen gözlemcilerin katılımını kısıtlaması, BM'nin rolünün de sorgulanmasına neden oldu. Örneğin ev sahibinin yetersiz altyapıya sahip olması nedeniyle gözlemcilerin yalnızca yüzde 3'ü görüşmelere katılabildi.

Bu durum, şeffaflık ve kapsayıcılık ilkelerinin ne derece önemsendiği ve işletilmek istenip istenmediği konularında soru işaretleri doğurdu.

Toplantılara 200'den fazla lobici katıldı

Müzakereler sırasında yayınlanan bir rapor ise **plastik lobisinin** süreç üzerinde kurmaya çalıştığı etkiyi gözler önüne seriyordu: Buna göre fosil yakıt ve kimya endüstrisinden **220 lobici**, müzakerelere katılım gösteriyordu. Bu sayı, birçok bölge delegasyonunun toplam sayısından fazlaydı. Ayrıca endüstrinin, anlaşmayı engelleme konusunda **ne denli istekli olduğunu** da ortaya koyar nitelikteydi.

Tüm bu çabaların sonucunda, 2025 yılı başında imzalanması planlanan anlaşma metninin son haline getirilmesi **bir sonraki toplantıya** ertelendi. Suudi Arabistan'ın başını çektiği "benzer düşünen" ülkeler grubunun ayak diretmeleri ve sabote girişimleri nedeniyle şu an elimizde, tartışılmaya muhtaç bolca başlığı bulunan bir taslak metin var.

> Müzakerelere, fosil yakıt ve kimya endüstrisinden 220 lobici katıldı. Birçok bölge delegasyonunun toplam sayısından fazla olan bu katılım; endüstrinin, anlaşmayı engelleme konusunda ne denli istekli olduğunu ortaya koyar nitelikteydi.

Bu durumu bir "fiyasko" olarak tanımlamak mümkünse de, **kötü bir anlaşmanın imzalanmasındansa müzakerelere devam etmek** daha iyi bir seçenek olabilir. Nitekim petrodolar ülkelerinin yarattığı zorluklara rağmen umut verici işaretler var: Son genel kurul toplantısında Ruanda 85 ülke adına, ika ise 95 ülke adına güçlü açıklamalar yaptı. Bunlara bakarak, etkin bir plastik anlaşması istemeyen az

sayıdaki ülkenin, **güçlü bir metin talep eden** çok sayıda ülkenin ihtiyaç ve isteklerini sürekli engelleyemeyeceğine dair umut taşımak mümkün.

> **Diğer kıyı ülkelerine kıyasla en fazla kirletilen kıyılara sahip olan Türkiye, plastik üretimini azaltmaya yönelik ve bölgesel olarak da öncülük yapacak bir pozisyonda olmalı.**

Kıyıları tehdit altında olan Türkiye, müzakerelerde etkisiz

Peki, Türkiye'nin tüm bu müzakere süreçlerindeki pozisyonu nasıldı? Bu tür uluslararası müzakereleri takip edenlerin bildiği üzere, çeşitli nedenlerle Türkiye'nin tavrı, **herhangi bir gruba katılmamak** yönünde. Bu yaklaşım, plastik anlaşması müzakerelerinde de sergileniyor.

"**Değerli yalnızlık**" tercihinde bulunan Türkiye, herhangi bir uzmanlık desteğine bile ihtiyaç duymadan, oldukça **düşük profille** müzakerelere katılım sağladı. Yapılan konuşmalar da yine öncekilere benzer nitelikteydi: Sıfır atık, toplanan çöpler, 25 kuruşluk (2025 yılında %100 artışla! 50 kuruş oldu) plastik poşet ücreti, özlü sözler ve kurulumu yılan hikâyesine dönen depozito iade sistemi de dâhil olmak üzere, **hayal pazarlayan detaylar**dan ibaretti.

Oysa **Plastiksiz Türkiye Platformu** girişiminin yaptığı çağrıda da belirtildiği gibi, Türkiye'nin "bağımsız" görünen bu duruşu aslında **benzer düşünen ülkelerin işine yarıyor**. Bunun yerine, plastik üretimini azaltmaya yönelik ve bölgesel olarak da **öncülük yapacak bir pozisyonda** olması gerekiyor. Bunun nedeni, Türkiye'nin diğer kıyı ülkelerine kıyasla **en fazla kirletilen kıyılara sahip** olması. **Merdiven altı geri dönüşüm** sektörü ve **kriminal faaliyetler** nedeniyle Türkiye'nin **dünyanın en fazla çöp ithal eden ülkesi** haline gelmiş olması, plastik kirliliği açısından karanlık bir geleceğe işaret ediyor. Bunun yanı sıra temelsiz tespit ve analizlerle manipüle edilen **plastik hammadde yatırım çalışmaları** da bulunuyor. Tüm bunlar, Türkiye'nin plastiksizleşme konusunda çok daha sağlam bir pozisyonda durmasını zorunlu kılıyor.

Yazar Hakkında

Sedat Gündoğdu

Biyolog

Doç. Dr. Sedat Gündoğdu biyologdur ve 2009 yılından beri Çukurova Üniversitesi Su Ürünleri Fakültesinde deniz biyolojisi üzerine çalışmalar yürütmektedir. Özellikle denizel plastik kirliliği üzerine yoğunlaşan çalışmaları mevcuttur.

Gündoğdu'nun, mikroplastiklerin sucul ortama girdiği kaynaklar, sucul ortamdaki dağılımı, canlılara etkisi ve besin zincirine transferi konularında çok sayıda çalışması mevcuttur. Şimdiye kadar, sofra tuzları, midyeler, tüketimlik balıklar, konserve balıklar, balık yemleri gibi gıdalardaki mikroplastik kirliliğini ortaya koyan çalışmalar gerçekleştirmiş olmakla birlikte, atık sulardan salınan, deniz yüzeyi ve sedimentinde dağılım gösteren mikroplastiklerle ilgili çalışmalarda da yer almıştır. Hali hazırda, plastik kirliliğinin kaynakları ve çeşitli ekosistemlerdeki dağılımını araştırmaktadır.

Plastik çöpün ülkeler arası dolaşımının ekosistem üzerindeki etkisine dair de çalışmaları olan Gündoğdu'nun, çoğunluğu plastik ve mikroplastik kirliliğiyle ilgili olan 100'e yakın ulusal ve uluslararası yayını mevcuttur. 'Plastik: Mucize mi Felaket mi?' isimli bir popüler bilim kitabı, Yeni İnsan Yayınları tarafından henüz yayınlanan Gündoğdu, hala Çukurova Üniversitesi'nde Mikroplastik Araştırma Grubu bünyesinde çalışmalarını sürdürmektedir.

Uzmanlık Alanları: Atık yönetimi; Mikroplastikler; Çöp ticareti; Çöp kolonyalizmi; Plastik kirliliği

Yazıları

6 ŞUBAT 2024

Depremden öğren(eme)diklerimiz: İnşaat ve yıkım atıklarının yönetimi

Svalbard Antlaşması, stratejik olarak önemli – ama düşündüğünüz nedenden değil

Svalbard Antlaşması'nın yürürlüğe girmesi ile birlikte, Türk vatandaşlarının Svalbard'ı vizesiz ziyaret edebileceğine ve bölgede ticari...

Eda Ayaydın
18 Mart 2025

Emisyon Ticaret Sistemi'ne "yeni bir kazanç aracı" gözüyle bakılmamalı

Çevre Komisyonu tarafından kabul edilen İklim Kanunu Teklifi, hazırlıkları 2015'ten bu yana devam eden Emisyon...

Ayşe Uyduranoğlu
10 Mart 2025

Rekabetçilik Pusulası açıklandı: AB, rekabetçilik ve karbonsuzlaşmayı uzlaştırabilecek mi?

Avrupa Komisyonu, Avrupa Birliği'nin üretkenliğini ve ekonomik büyümesini artırmayı amaçlayan "Avrupa Rekabetçilik Pusulası"nı kamuoyu ile...

Etem Karakaya
7 Şubat 2025

İklim Masası, iklim değişikliğiyle ilgili güvenilir bilgileri kamuoyunda yaygınlaştırmayı hedefleyen ücretsiz bir haber servisidir. İklim Masası'nın yazarları, haberleştirdikleri konularda uzmanlığı bulunan bilim insanlarıdır. İklim Masası'nda yayınlanan haberler, haberi yazan bilim insanını ve İklim Masası'nı referans göstermek kaydıyla, herkes tarafından kısmen veya tamamen paylaşılabilir veya alıntılanabilir.

Soru, yorum ve önerileriniz için bizimle **info@iklimmasasi.com**'dan iletişime geçebilirsiniz

Website by lets digital